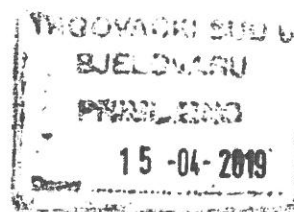

18-04-2019

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Povr-27/2016-40

Poslovni broj: 65 Pž-1863/2019-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Lenka Ćorić, u pravnoj stvari tužitelja WINAIR d.o.o. Varaždin, Svilaraska 2, OIB 86159887081, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Sevšek & Partneri iz Varaždina, protiv tuženika VARAŽDIN AIRPORT d.o.o. u stečaju, Varaždin, M. P. Miškine b.b., OIB 32705998916, u ime i za račun kojeg nastupa GRAD VARAŽDIN, Varaždin, Kralja Tomislava 1, OIB 13269011531, radi utvrđenja postojanja tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv rješenja Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj Povrv-27/2016-35 od 1. veljače 2019., 4. travnja 2019.

riješio je

Uvažava se tužiteljeva žalba i ukida rješenje Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj Povrv-27/2016-35 od 1. veljače 2019.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj Povrv-27/2016-35 od 1. veljače 2019. nastavljen je postupak „u odnosu na rješenje o određivanju prethodne mjere Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj Povrv-480/14-4 od 28. kolovoza 2014.“ i obustavljen.

Protiv tog rješenja tužitelj je pravovremeno izjavio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog, ovršnog i stečajnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi iznosi tijekom postupka povodom njegovog prijedloga za donošenje rješenja o određivanju prethodne mjere na temelju odredbe članka 501.a Zakona o parničnom postupku na temelju kojega je Financijska agencija na poseban račun izdvojila iznos od 494.474,68 kn i tužitelj stekao razlučno pravo. Žalitelj, dalje navodi kako je podneskom od 30. listopada 2018. tražio od suda koji vodi stečajni postupak nad tuženikom isplatu tog iznosa, ali sud nije postupio po njegovom prijedlogu, pa je isti prijedlog uputio i prvostupanjskom sudu koji je potom donio pobijano rješenje. Ističe kako je stečajni upravitelj tuženika suglasan da se navedeni novčani iznos plati tužitelju, ali da je sud smatrao taj prijedlog neosnovanim. Smatra da bi se prekid i nastavak postupka trebali odnositi samo na parnični postupak, a ne i na postupak osiguranja određivanjem prethodne mjere, pa s obzirom na to da je parnični postupak već nastavljen nije bilo potrebe ponovo nastavljati ovaj

postupak osiguranja s obzirom na to da ti postupci nisu razdvojeni. Smatra da je umjesto odredbe članka 169. stavka 3. Stečajnog zakona trebalo primijeniti odredbe stavaka 5. i 6. toga članka odnosno da se sud trebao oglasiti nenadležnim i predmet ustupiti sudu koji vodi stečajni postupak, te da je donošenjem pobijanog rješenja prvostupanjski sud onemogućio naplatu razlučnog prava tužitelja zato što će zbog obustave postupka sredstva izdvojena na poseban račun biti isplaćena tuženiku, iako je na njima tužitelj stekao razlučno pravo. Predlaže da ovaj žalbeni sud ukine pobijano rješenje ili ga preinači tako da predmet ustupi Trgovačkom sudu u Varaždinu ili ga vrati na ponovan postupak prvostupanjskom sudu.

Žalba je osnovana.

Ispitavši pobijano rješenje na temelju odredbe članka 365. stavka 2. u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a) utvrđeno je da je njegovim donošenjem učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 1. ZPP-a u vezi s člankom 212. točkom 5. i člankom 215. stavkom 1. ZPP-a.

U obrazloženju rješenja navedeno je kako je u ovoj pravnoj stvari na prijedlog tužitelja doneseno rješenje poslovni broj Povrv-480/2014-4 od 28. kolovoza 2014. kojim je određena prethodna mjera nalogom Financijskoj agenciji da zabrani bankama kod kojih se vode računi tuženika da tuženiku ili trećoj osobi po nalogu tuženika, isplate s njegova računa novčani iznos za koji je određena prethodna mjera i da je radi provedbe te mjere Financijska agencija na poseban račun izdvojila iznos od 494.474,68 kn. Tužitelj je podneskom od 7. prosinca 2018. predložio da sud naloži Financijskoj agenciji da mu se isplati taj iznos na kojem ima razlučno pravo jer je njegova tražbina pravomoćno utvrđena. Prvostupanjski sud smatra da je taj prijedlog neosnovan, jer je nad tuženikom otvoren stečajni postupak zbog čega je nastupio prekid postupka osiguranja i pozivom na odredbu članka 169. stavaka 1. i 3. Stečajnog zakona nastavio postupak i istovremeno ga obustavio.

Prema odredbi članka 169. stavka 3. Stečajnog zakona postupci ovrhe i osiguranja koji su u tijeku u vrijeme otvaranja stečajnog postupka se prekidaju, a nakon što ti postupci budu nastavljeni ovršni sud će ih obustaviti.

Iako je prvostupanjski sud naveo sadržaj ove odredbe u obrazloženju rješenja, zanemario je da se ona odnosi samo na one postupke ovrhe i osiguranja koji su bili u tijeku u vrijeme otvaranja stečajnog postupka.

Iz podataka u spisu proizlazi da je rješenje o određivanju prethodne mjere doneseno 28. kolovoza 2014. i da je povodom tuženikove žalbe potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž- 8574/2014-3 od 19. studenoga 2014. Stoga je na taj dan postupak osiguranja određivanjem prethodne mjere pravomoćno okončan. Kako je stečajni postupak nad tuženikom otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu, poslovni broj St-32/2015 od 29. lipnja 2015. otvaranje stečajnog postupka nema utjecaja na već pravomoćno završeni postupak osiguranja, koji je kao incidentalni postupak vođen u okviru parničnog postupka.

Stoga osnovano žalitelj tvrdi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu članka 169. stavka 3. Stečajnog zakona jer se ona ne može primijeniti na postupak osiguranja koji nije bio u tijeku u vrijeme otvaranja stečajnog postupka.

Pogrešno je prvostupanjski sud podnesak tužitelja od 7. prosinca 2018. (kojim je tužitelj tražio da sud nalaži Financijskoj agenciji da mu isplati iznos od 494.474,68 kn) smatrao prijedlogom za nastavak postupka osiguranja jer to ne proizlazi iz njegovog sadržaja, a osim toga taj postupak nije ni bio prekinut da bi se moglo odlučivati o njegovom nastavku bilo povodom prijedloga stranke bilo po službenoj dužnosti (članak 215. stavak 1. ZPP-a). Uz to se u obrazloženju navodi kako taj prijedlog sud smatra neosnovanim, a potom upravo na temelju tog podneska sud donosi rješenje o nastavku postupka i njegovom obustavljanju.

Međutim, neosnovano žalitelj smatra da je prvostupanjski sud trebao postupiti po njegovom prijedlogu i naložiti Financijskoj agenciji da mu isplati novčani iznos koji je na temelju rješenja o određivanju prethodne mjere izdvojen na poseban račun i na kojem je tužitelj stekao razlučno pravo. **To svoje pravo tužitelj može ostvariti samo u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, kao razlučni vjerovnik.**

Ne postoje ni razlozi za razdvajanje postupka osiguranja od parničnog postupka i njegovo ustupanje stečajnom sudu. Razdvojiti se mogu samo oni postupci koji su u tijeku, dok još nisu pravomoćno završeni. Iz podataka u spisu proizlazi da su u ovoj pravnoj stvari pravomoćno završena oba ta postupka i postupak osiguranja i parnični postupak unutar kojeg je taj postupak proveden.

Na temelju navedenog proizlazi da je prvostupanjski sud zbog pogrešne primjene odredbe članka 215. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 169. stavka 3. Stečajnog zakona donio nepravilno i nezakonito rješenje koje žalitelj s pravom pobija.

Zato je na temelju odredbe članka 380. točke 3. ZPP-a valjalo uvažiti tužiteljevu žalbu i pobijano rješenje ukinuti bez potrebe vraćanja na ponovan postupak.

Zagreb, 4. travnja 2019.

Sudac

Lenka Ćorić, v. r.

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik
Brankica Curman

Curman